

Jeg er også glad for, når der skulle vedtages en dagsorden i dag, som regeringen helt kan tilslutte sig, at så står alle partierne bag. Og som jeg vist allerede har sagt, så er det ingenlunde en fremmed tanke, der knytter sig til dagsordenen, fordi den har vi allerede i Undervisningsministeriet. Den handler om at undersøge – det gør vi en gang imellem – omfanget af de problemer, som skolen har, og hvad vi kan gøre for at iværksætte mulige yderligere foranstaltninger som den hjælp og håndsrækning til skolen og dens medarbejdere, som de selvfølgelig har krav på.

Og jeg lover selvfølgelig – det ligger der også i vedtagelsen af dagsordenen – at vende tilbage til Folketinget. Vi må så overveje, på hvilken måde det skal ske, når vi har det nødvendige overblik og har forberedt de initiativer, der eventuelt yderligere skal til.

Må jeg sige til ordføreren for forespørgerne, hr. Frank Dahlgaard, at jeg synes, hr. Frank Dahlgaard skyder over målet, og jeg kan godt have den bekymring, som jeg tror fru Anne Baastrup omtalte, at hr. Frank Dahlgaard med sin holdning kan bidrage til den onde spiral, hvis den overhovedet findes, altså at det er så og så galt i folkeskolen. Det mener jeg ikke folkeskolen er tjent med, fordi sådan er hverdagen ikke i folkeskolen, men det må ikke få os til – og dér er jeg selvfølgelig enig med hr. Frank Dahlgaard – at skjule problemerne, se bort fra problemerne. Det mener jeg også jeg sagde i mit svar. Det er vel det værste, man kan gøre. Vi må løse de opgaver, som lige ligger for.

Hr. Frank Dahlgaard udtrykte, at der måske kunne være tvivl om ministerens opbakning, den politiske opbakning til at ville yde en indsats. På ingen måde, det håber jeg også, min redegørelse gav udtryk for. På ingen måde, tværtimod, vil jeg sige! Men det er jo rigtigt, som jeg tror, hr. Jan Køpke Christensen sagde, uden at jeg dermed tilslutter mig synspunktet om, at forespørgslen, debatten er overflødig, at når opgaverne skal løses, så er det ude i skolen med skolens medarbejders indsats, forældrenes forståelse og hjælp og så selvfølgelig i høj grad også med de enkelte elevers medvirken.

Vi kan selvfølgelig og skal fra centralt hold hjælpe skolen dér, hvor vi har muligheder for det. Det mener jeg i øvrigt vi i vid udstrækning har gjort med den nye folkeskolelov. Den rummer en række nye muligheder for at tilrettelægge undervisningen på en måde, så man også, tror jeg, for en del af de elever, der er tale om

her, bedre kan engagere dem og motivere dem til at deltage i hele skolens virksomhed.

Hvad der så derudover bliver brug for, må vi i fællesskab tage ansvar for, men skolen skal ikke mangle min opbakning til at få løst mulige udestående problemer. Men udskilning af eleverne kan være nødvendig, men jeg mener, at det er den mindst farbare vej, fordi, som jeg tror fru Anne Baastrup sagde, udskillelse kan også betyde udstødelse, og så når vi ikke langt med det, vi gerne vil over for vores børn og vores unge.

Hr. Baadsgaard mindede, meget berettiget synes jeg, om den undersøgelse, som OECD har foretaget af danskernes syn på folkeskolen. Og dér er det jo alligevel bemærkelsesværdigt, når vi tænker på mange indlæg undervejs, at den danske befolknings syn på skolen afspejler stor tilfredshed og større tilfredshed, end man kender det i de lande, der indgår i undersøgelsen. Det skal ikke være nogen sovepude for os andre, men det er dog glædeligt, at det forholder sig sådan i den danske befolkning.

Derfor går der vel også ca. 90 pct. i den danske folkeskole på trods af et meget frit skolevalg i Danmark, som jeg i øvrigt også er tilhænger af, og som jeg mener det er værdifuldt vi har, og den balance mellem 90 pct. i folkeskolen og 10 pct. i en friskole tror jeg er en meget god balance, og det har svinget derimellem igennem mange år. Somme tider er der en større tilslutning til den frie skole, og i andre tilfælde er der ikke en svigtende tilgang, men en mindre andel, der søger den. Jeg tror, det er en meget fornuftig balance, som både den frie skole og folkeskolen er tjent med – og som det allervigtigste: at forældrene til syvende og sidst har en valgmulighed.

Hr. Anders Mølgaard omtalte det, der er blevet kaldt pejlebørnene, og desværre er der i og for sig nok god grund til at anvende udtrykket, som nok er affødt af »den klassiske polarisering«, som hr. Anders Mølgaard sagde, og som slår igennem også over for børnene. Men hr. Anders Mølgaard henviste jo også til litteraturen, vor skønlitteratur, hvor vi kan læse gennem alle årene beretninger om, hvordan børn og unge havde det i skolen. Så der er intet nyt i, at skolen, som rummer alle børn, også i perioder af deres opvækst, hvor de har svært ved at tilpasse sig, at det da ikke skulle give problemer for skolen.

Det er jeg ganske enig i er vigtigt, og som hr. Anders Mølgaard sagde, at når det gælder om at